Давно колись, малим хлоп’ям,
Бувало, дивлячись на зорі,
Я часто-часто прагнув сам
Між їх поринути в просторі.

Я думав: там щасливий край,
Там невідомі наші болі,
Туди летить у тихий рай
Душа намученая долі.

Там щастя вічне буде тим,
Кому втішатись тут не змога;
Там вічно янголам святим
Одкритий вид таємний Бога.

Так думав я давно колись,
Так зорі тішили дитину,
Тепер же мрії розійшлись,
І бачу другу я картину.

Я бачу в зорях тих ясних
Великі сонця незчисленні,
І на планетах округ них
Істоти нудяться стражденні.

Такі ж їх душі, як у нас,
Так само прагнуть щастя й знання
І плачуть на прожитий час
За невдоволені бажання.

І б’ються й гинуть у борні,
І зневажають бідних дуки...
І там веселії пісні
Втонули в диких криках муки.

І скільки їх, з країв біди
Рвучись у рай з плачем гарячим,
Свої надії шлють туди,
Де ми горюємо та плачем!

1889